

Bemærkninger til lovforslaget

Frem til januar 1977 voksede kapaciteten på alderdoms- og plejehjem til 48.091 pladser med et personale på 34.854, altså 72 ansatte for hver 100 pladser. Stigningen i personalet har været kraftig i 1970'erne, og institutionernes standard er væsentlig højere end tidligere. Det giver sig udslag i meget høje driftsudgifter på 150.000-200.000 kr. eller mere pr. plads. Ifølge finansministeriets budgetoversigt for 1979 udgør kommunernes og amtskommunernes udgifter til institutioner for ældre og handicappede i 1979 7.013 mill. kr. mod 5.347 mill. kr. i 1977 og 6.131 mill. kr. i 1978 – altså en stigning på omkring 1 mia kr. årligt.

Fremskridtspartiet mener, at offentlig sparevilje næppe kan forenes med anbringelse på institution af stadig flere af vore ældre medborgere. Der vil naturligvis også i fremtiden være tilfælde, hvor plejhjemsophold er det mest fornuftige, uanset omkostningerne. Men det vil sjældent være en ideel løsning af de ældres problemer. Ønsket om en varm menneskelig kontakt, ønsket om at være i nærheden af andre, tale med andre mennesker, er naturligvis et lige så stærkt behov hos ældre som hos yngre. I denne forbindelse er opstået ønske om at finde midler til at styrke familieplejen. Menneskeligt set er det ofte langt at foretrække, at en gammel mand eller kone bor hos børn eller andre pårørende fremfor på en institution. Og for samfundet er der milliardbeløb at spare i de kommende år, hvis vi kan finde en løsning, der ikke betyder øget efterspørgsel efter institutionspladser.

En af de væsentligste hindringer for familieplejen i dag er nok økonomien. I familier, hvor skatetrykket tvinger begge ægtefæller til at udearbejde og til at anbringe bornene på daginstitutioner det meste af ugen, er der ikke megen ide i at tilbyde ophold til en ældre pårørende, der har behov for

pleje og pasning. Den erhvervsaktive familie med den ringe forbindelse til den gamle generation har hverken de økonomiske eller de menneskelige muligheder for at have »aftægtsfolk« boende.

Men hvis vi mener, at familieplejen er bedre, er mere menneskelig og er økonomisk gunstigere, burde vi da ikke give den livsbetingelser?

En af de måder, det kunne ske på, ville være en gennemførelse af støtte til familiepleje af folkepensionister, således at der i tilfælde, hvor anbringelse på plejehjem eller lignende ellers måtte ske, i stedet kan ydes tilskud, der sikrer, at pårørende (såvel familie som venner) kan tilbyde ophold og pasning.

Nærværende lovforslag sikrer – hvis det vedtages – en sådan støtte til familiepleje.

Forslaget omfatter ikke blot folkepensionister, men også invalidepensionister, der ellers måtte institutionsanbringes.

Forslaget indebærer, at optagelse på kommunale plejehjem, alderdomshjem eller lignende ikke må ske, før såvel pensionisten som de pårørende har modtaget en orientering om reglerne for familiepleje. Disse regler kan kort sammenfattes således:

Kommunalbestyrelsen skal yde eventuel nødvendig betaling for indretning, der kan gøre den pårørendes bolig bedre egnet som bolig for pensionisten, og skal også sørge for, at en hjemmesygeplejerske sætter den pårørende rigtigt i gang med de daglige arbejdsopgaver, der følger med pasningen. De pårørende modtager et vederlag, svarende til folkepensionens grundbeløb og pensionstillæg. Beløbet er skattefrit, og pensionisten bevarer retten til at oppebære folke- eller invalidepension ubeskåret. Det er en betingelse for familieplejen, at den er lægeligt og trivselsmæssigt forsvarlig.